

Tänk...

Bidrag från Hanna Lundqvist
2008-10-28
Senast uppdaterad 2008-10-29

Visst kan man sörja att denna tid som manar oss till eftertanke och till att minnas de som gått före oss ramlat omkull i kommersen kring Halloween. ”Bus eller godis” istället för ljus och frid. Spöken och monster istället för helgon och änglar, eller ”bara vanliga” farmor. I alla fall kan jag känna så, överallt hänger grinande pumpor, spindlar spinner sina nät och häxorna skrattar. Kanske är det för att vi är rädda för att dö, tänker jag, som vi dras till mer harmlöst skrämmande saker. Döden kan vi ju inte fly från, den är definitiv och verklig, till skillnad från spöken och häxor, där det bara är att tända lampan och ta en dödskallegodis till.

Ovanför ingången till en kyrkogård i Göteborg står det inhugget i sten, tänk på döden. Tänk om vi kunde våga göra det utan att förtäta den till en pajas i halloweendräkt. Vi är kallade att ta livet på allvar och i det även dess broder döden. Att våga stanna upp, att vara i sin sorg och saknad, att möta sina ”spöken”- det man fruktar och ta det på allvar och inte bara flänga vidare. I dagens evangelietext (Luk 6:20-26) läser vi Jesu saligprisningar. Och vilka är det han prisar saliga, jo de som upplever brist, sorg och förföljelse. Det finns en uppmaning att våga ta livets baksida på allvar för någonstans där ur kommer också den sanna glädjen. Glädje som är flykt undan allvar och ansvar är flyktig och oberäknelig och leder snarare till verop än frid.

Tänk på döden och famna därigenom livet. Le och dansa så länge du också låter tårarna få rinna. Se och sörj världens ondska för att du också kunna ta itu med den och se det goda. Se din litenhet och ditt beroende av Gud, för att där finna din identitet och styrka. En dag finns bara Livet kvar.